

Petra Boolman: 'In (Slow) Motion.' Over het leven van iemand met NAH (niet aangeboren hersenafwijking). Uitgeverij Libra en Libris, Veghel 2008 ISBN 9074020060 (Hersenletsel)

Over de schrijfster: Petra Boolman (1960) woont nu samen met man Harry en kinderen Anne en Henrik in Rijswijk. Zij was, tot zij in 2002 op een vakantie in Frankrijk van een paard viel, beeldend kunstenaar, docente en zat in diverse kunstcommissies in Haarlem en omstreken. Na het ongeluk heeft zij zich toegelegd op schrijven.

Soort boek: Ervaringsverhaal over een NAH, niet aangeboren hersenletsel. Het boek bestaat uit dagboekantekeningen aanvankelijk korte stukjes die steeds langer worden, uitmonden in observaties om vervolgens korte verhaaltjes te worden over haar ervaringen. Zij maakte zelf, in 2000, de omslag van haar boek; het symboliseert waar het in het boek ook omgaat 'de klei waarin we rondsoppen, alledaagse dingen en daarnaast, humor die alles relateert en lichtvoetig maakt.' Petra schrijft aanvankelijk met korte zinnen, maar daarna zeer precies en laat daarmee al iets zien van wat er bij haar veranderd is als gevolg van de NAH.

Korte beschrijving: Na haar val op 30 juli 2002 belandde Petra, met opgelopen hersenletsel, een 'contusio cerebri' in het ziekenhuis in Bordeaux. Daarvandaan werd ze in augustus 2002 vervoerd naar het Spaarneziekenhuis in Haarlem, en in september 2002 naar het revalidatiecentrum Heliomare in Wijk aan Zee. Daar verbleef ze tot januari 2003 intern en kreeg er nog tot juni 2003 dagbehandeling. Petra vertelt in het boek open en eerlijk hoe haar leven veranderd is als gevolg van de NAH, en wat ze van de omgeving niet begrijpt; hoe ze met veel moeite en aanvankelijk met veel hulp en zorg haar gezin met twee opgroeiende kinderen draaiende hield. Ze beschrijft hoe haar persoon veranderd is: ze kent 'ontremd gedrag', woedeaanvallen en uitvallen, wanhoop, extreme vermoeidheid, kan vaak niet stoppen, kan niet goed onthouden, moet te uitvoerig verhalen en had geen besef van wat er aan de hand was. Kortom ze vertelt over vele zaken die te maken hebben met NAH en hoe zij en haar gezin daarmee zijn omgegaan en omgaan. Ze stelt vele vragen over wat haar opvalt, wat ze gek vindt, wat ze niet snapt, niet van de omgeving of ook niet van zichzelf. Zo levert ze veel inzicht in wat het betekent om te leven met NAH.

Wat viel op: eerst de korte losse zinnen, en daarna de precieze beschrijvingen van wat er gebeurt, omdat, zoals ze op pagina 210 'vereenvoudigen zoveel moeilijker is geworden.' Dat het voor haar goed is, zoals ze nu is, dat wil zeggen dat ze niet zo nodig wil streven naar weer beeldend kunstenaar zijn. Dat het moeilijk is om 'anderen te vertrouwen', 'af te gaan op hun oordeel.' En bij dat laatste kan ik me van alles voorstellen.

Citaten: pag. 28: 'Harrie en ik hebben veel ruzie de laatste tijd. Vandaag zegt Harrie dat deze ruzies waarschijnlijk bij het genezingsproces horen. Behoorlijk optimistisch, maar vooruit.'

Pag. 145: 'Mijn blik heeft zich vernauwd. Wat ik doe, waar ik mee bezig ben, is alles geworden. De wereld eromheen bestaat even niet meer. Kan ik er niet bijhebben.'

pag. 210-211: 'Aan het per se willen wat ik vroeger kon en wat nu niet meer zo vanzelfsprekend is, kleeft voor mij iets heel dwangmatig. Ik ben dan ook pertinent niet gemotiveerd om zoiets aan te gaan. Op een ander moment vertelde ik iemand iets over het feit dat ik me, in ieder geval voorlopig, niet meer met beeldhouwen bezig

houd. Deze persoon antwoordde dat 'ie dat niet begreep.....Er zullen ongetwijfeld mensen zijn die dit een lui standpunt vinden.... Ik denk dat er namelijk, tegelijk met bepaalde veranderingen, ook dingen níét veranderd zijn. Bijvoorbeeld de houding dat ik uitga van wat ik kan. Dat deed ik voorheen al en dat doe ik nu ook, blijkt.'

Recensie: <http://www.boekenwurm-en-pleeg.nl/pivot/entry.php?id=778> : 'Dit boek is een aanrader voor iedereen die in zijn omgeving te maken krijgt met iemand die hersenletsel oploopt.'